

A kecskepásztor fia

Hangos mese

(A hanganyag itt található: https://varazsbetu.hu/mesetar/a_kecskepasztor_fia)

Volt egyszer, hol nem volt, hetedhét országon túl, volt egy kecskepásztor. Annak a kecskepásztornak volt egy fia. Az a fiú a kecskékkal egy hegyoldalon volt, ott legeltette a kecskéket az oldalon; hanyatt feküdt, még el is szenderedett.

Hát ahogy elszenderedett, egyszer csak megnyílik előtte egy ajtó. Ő meg felkel fektéből, megnézi, miféle ajtó az. Látja, hogy pinceajtó. Fogja magát, és megy a pincébe.

Hát a pincében annyi kád volt, hogy azt se tudta, hova nézzen. Egyik tele volt arannyal, a másik tele volt ezüsttel, a harmadik tele volt gyémánttal, a többi kád mind tele volt pénzzel. Az arannyal telt kád tetején volt egy aranyeke, előtte négy aranyökör, s egy aranyember fogta az ekét.

Megfogta a fiú az aranyekét a négy ökörrrel s az emberrel, s vitte ki a pincéből. Volt egy csipkebokor, elvitte oda, betette alája, betakarta. Akkor elment vissza, a kalapját

megrakta az ezüstpénzből. Elvitte a bokor alá, azt is betakarta.

Mikor harmadszor visszament, addig ácsorgott, addig csodálkozott ide és tova, hogy az ajtó betevődött.

Ott állt, azt se tudta, mit tegyen. Amikor megéhezett, előjött egy nagy ember, adott a kezébe egy gombolyag követ, azt megnyalta, s elverte az éhségét. Mikor megszomjazott, megint eléje állott a nagy ember, adott neki egy más gombolyag követ, megnyalta, s elverte a szomjúságát.

Így élt hét esztendeig.

A hetedik esztendőben már a gúnya is leszakadt róla. Akkor megnyílt az ajtó, ő kapta magát, s egyszeriben kijött onnan. Nekiállott, s megjegyezte, hogy merről nyílik az ajtó. Aztán ment a bokorhoz, megnézte az aranyekét, az aranyembert, vajon még ott van-e. Hát ott volt az aranyeke is, az aranyember is, az ökrök is. Elmegy a másik bokorba, megnézi a kalapját, ott van-e a pénz. Hát az is ott van.

Kapta magát, s elment, fát hántott, s a fahéjból csinált egy nagy kupát. Aztán szedett egy csomó keserűlaput, abba beletekerte a derekát, s fahéjjal odakötötte magához. Azzal az aranyekét az ökörről s az emberrel beletette a kupába, hogy ne lássák. A pénzt meg melléje.

Az apja már el is feledkezett róla. Azt gondolta, hogy meghalt valahol. Hát egyszer csak hazaállít a fiú, megy az aranyökörrel, aranyekével, aranyemberrel s a pénzzel.

Az apja nagyot nézett.

– Ej, fiam – mondja a fiának –, te hová lettél úgy el? Már azt gondoltam, meg is haltál.

– Édesapám, én így meg így jártam – mondja a fiú. – A kecskék legeltek az oldalban, ledőltem hanyatt, el is szenderedtem már, mikor megnyílt előttem egy ajtó, s bementem rajta. Hát egy pincébe kerültem. Sok kád volt ott, mind tele pénzzel, egyik tele volt ezüsttel, másik arannyal, a harmadik gyémánttal. Ez az aranyeke, aranyember, négy aranyökör egy aranyos kádnak tetején volt, abban a helyben kihoztam onnan. Betettem egy csipkebokor alá, betakartam, akkor visszamentem, teleraktam a kalapom ezüstpénzzel, azt kihoztam, betettem egy másik bokor alá. Mikor harmadszor visszamentem, akkor az ajtó becsattant, betevődött, és én ottmaradtam bent.

– Hát édes fiam, te mivel éltél idáig?

– Mikor megéheztem, egy nagy ember előállott, adott nekem egy kicsi gombolyag követ, megnyalintottam, s elvertem az éhséget. Mikor megszomjaztam, akkor megint előállott, ideadott egy kicsi gombolyag követ, megnyalintottam, s elvertem a szomjúságot. Így voltam egészen hét esztendeig a pincében.

– Hát hol aludtál?

– A kopasz földön – mondja a fiú. – Megjegyeztem a helyet, ahol be lehet menni a pincébe, menjünk el oda, ássuk ki, s menjünk be.

El is mentek az apjával oda. Kezdek ásni, meglelték az ajtót. A fiú kivette zsebéből a kulcsot, s kinyitotta az ajtót. Benézett a pincébe, meglátta az apja a sok kádat a pénzzel.

Azt mondja a fiának:

– Na, fiam, ezzel mi semmire se tudunk menni. Hanem hívjuk a keresztapádat.

Volt egy nagygazda komája.

Azt mondja neki az ember:

– Na, komám, szekérrel s ökrrel jöjjön, mert kaptunk pénzt.

El is mentek, megnyitják az ajtót.

Azt mondja a nagygazda:

– Legelsőbben az aranyos kádat húzassuk ki az ökrökkel.

Rákötötték a láncot az aranyos kádra, a négy ökröt elébefogták. Kezdenek húzatni, amikor azt mondja a nagygazda:

– Na, komám, ebből nekem több kell, mert az én ökröm húzza ki!

Alighogy kimondta, a lánc lepattant, a kádak úgy eldörömböltek, úgy elmentek a föld alá, hogy semmit se láttak.

– Látja komám – mondja a kecskepásztor –, ha nem kezdett volna alkudozni, most megvolna a pénz.

De a nagygazda nem nyugodott meg, nekilátott, fogadott magának embereket. Éjjel elmentek a pincéhez, s kezdték ásni azt a helyet. Addig ásták, addig ásták, míg az egész hegy meglaposodott. Mégse találtak rá a kádakra.

Nekilátott a szegény ember, elment a fiával, ásni kezdtek, és egy kádat találtak, tele aranypénzzel.

Hogy meglették a kádat, előjön a nagy ember, és azt mondja a fiúnak:

– No, te hét esztendeig itt voltál, apáddal ketten rakodjatok meg, aztán menjetek.

A fiú meg az apja, ketten a két zsákba annyi pénzt raktak, amennyit a maguk erejéből el tudtak vinni az aranyból.

Azzal elkezdtek gazdálkodni. Vettek maguknak marhát, ökröt, tehenet, mindent.

Irigyelte őket a nagygazda.

Azt mondja a feleségének:

– Te, feleség, milyen szegény volt ez a mi kománk, most meg mindjárt megelőz minket a gazdagságban. Még egyet próbálok, fogadok embereket, elmegyünk ásni, hátha kapnánk valamit.

Megint fogad embereket, elmennek a pincéhez, megint ásni kezdtek. Addig ástak, hogy megtalálták az ezüstpénzt.

Azt mondják a napszámosok neki:

– Már most megfoghatjuk a kádat, de nekünk több kell belőle, mert mi dolgoztunk, nem maga.

Mikor ezt kimondták, a nagygazda kapzsin megölelte a kádat. De a kád úgy elment a föld alá, hogy a nagygazdának egyik karját is elvitte. Így maradt a nagygazda ott a nagy semmivel.

A kecskepásztor fia meg elvett egy szegény lányt. Csaptak nagy lakodalmat, még most is élnek, ha meg nem haltak.

(A hanganyag itt található: https://varazsbetu.hu/mesetar/a_kecskepasztor_fia)